

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ОКРУЖНИ СУД У БАЊАЛУЦИ
Број: 73 0 К 039943 24 Кж
Бањалука, 05.03.2025. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Окружни суд у Бањалуци, у вијећу састављеном од судија овог суда Сњежане Кудрић, као предсједника вијећа, мр Срђана Форце и Благоје Драгосављевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Борјане Марјанац, у кривичном предмету против оптуженог В. М, због кривичног дјела насиље у породици или породичној заједници из члана 190. став 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама браниоца оптуженог Горана Пепића, адвоката из Бањалуке и пуномоћника оштећене, Марка Микеша, адвоката из Бањалуке, изјављеним на пресуду Основног суда у Котор Варошу број 73 0 К 039943 22 К од 26.10.2023. године, у сједници вијећа одржаној дана 05.03.2025. године, донио је

ПРЕСУДА

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог В. М. и потврђује пресуда Основног суда у Котор Варошу број 73 0 К 039943 22 К од 26.10.2023. године, док се жалба пуномоћника оштећене С. Г. изјављена против те пресуде одбацује као недопуштена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Котор Варошу број 73 0 К 039943 22 К од 26.10.2023. године (у даљем тексту: побијана пресуда) оптужени В. М. оглашен је кривим да је у вријеме, мјесту и на начин описан у изреци побијане пресуде починио кривично дјело насиље у породици или породичној заједници из члана 190. став 1. Кривичног законика Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број: 64/17, 15/21, 89/21 и 73/23 у даљем тексту: КЗ РС), па га је суд на основу истих законских прописа и одредбе члана 49. КЗ РС осудио на новчану казну у износу од 2.000,00 КМ коју је оптужени дужан платити у року од 30 дана по правоснажности пресуда.

Уколико оптужени не плати новчану казну у наведеном року суд ће наредити њено принудно извршење те ако не буде наплаћена ни путем принудног извршења у законом одређеном року суд ће без одлагања донијети одлуку којом се новчана казна замјењује казном затвора рачунајући сваких започетих 100,00 КМ за један дан затвора.

На основу члана 79. Кривичног законика Републике Српске оптуженом је изречена мјера безбједности забране приближавања и комуникације са одређеним лицем којом је оптуженом забрањено приближавање оштећеној С. Г. у простор око мјеста становања оштећене као и на било којем другом локалитету, те је оптуженом забрањено даље узнемиравање односно даља комуникација са оштећеном у трајању од једне (1) године од дана правоснажности пресуде.

На основу члана 82. став 2. Кривичног законика Републике Српске оптуженом је изричена мјера безбједности одузимање предмета којом су од оптуженог одузети предмети - пиштољ ЦЗ - 99 калибра 9 мм, са оквиром, фабричког броја ... и 15 комада метака калибра 9 мм, који ће се по правоснажности пресуде предати у ПС Котор Варош.

На основу члана 96. став 2. тачка а) и члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку РС оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 100,00 КМ који се односе на трошкове вјештачења, и паушал у износу од 150,00 КМ у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде.

На основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку РС, оштећена С. Г. са имовинско правним захтјевом упућена је на парницу.

Против побијане пресуде жалбе су изјавили бранилац оптуженог и пуномоћник оштећене.

Бранилац оптуженог је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се жалба усвоји, првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе.

Пуномоћник оштећене жалбу је изјавио због одлуке о казни са приједлогом да се побијана пресуда преиначи у одлуци о казни и оптуженом изрекне казна затвора у дужем трајању од једне године.

Одговори на жалбе нису поднесени.

Испитујући побијану пресуду у дијелу у којем се побија жалбом, а по службеној дужности да ли је на штету оптуженог повријеђен Кривични законик у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци из сљедећих разлога:

Образлажући жалбу по жалбеном основу битне повреде одредаба кривичног поступка бранилац оптуженог истиче да су у поступку доношења и писмене израде побијане пресуде почињене битне повреде одредаба кривичног поступка јер пресуда не садржи све елементе прописане чланом 304. ЗКП РС. По оцијени жалбе изостала је правилна и потпуна анализа и навођење првостепеног суда које чињенице из којих разлога узима као доказане или као недоказане, дајући нарочито оцијену вјеродостојности противрјечних доказа, те из којих разлога није уважио поједине приједлоге странака. Коначно жалба интерпретира одредбу члана 304. став 7. ЗКП РС уз извођење закључка да је побијаном пресудом прекршено и право на правично суђење јер је по ставу жалбу погрешан закључак првостепеног суда да је оптужени починио кривично дјело за које је побијаном пресудом оглашен кривим уз тврдњу да за такав закључак није постојало довољно доказа. Жалба у том смислу указује да је образложење пуно арбитарности и „школски примјер“ самовоље суда и без критичке анализе проведених доказа у цијелости. Приговора се оцијени исказа свједока И. К, командира полицијске станице Котор Варош, као и свједока Д. Б. полицијског службеника, Н. М. брата оптуженог, Б. М. оца оптуженог, оптуженог који је дао исказ на главном претресу, те исказ свједока М. Б. уз тврдњу да искази ових свједока нису интерпретирани у релевантном дијелу, а затим оцијењени појединачно и доведени у међусобну везу. По ставу жалбе побијана пресуда је заснована на исказу оштећене С. Г. чијем исказу се такође приговора уз

тврдњу да је чињенично стање у побијаној пресуди погрешно и непотпуно утврђено. У овом сегменту погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања жалба оптуженог приговора и материјалним доказима Тужилаштва првенствено социјалној анамнези, извјештају стручног радника од 01.02.2021. године јер је по ставу жалбе исти нестручан и незаконит и сачињен је само на основу разговора са оштећеном, а није обављен потребан разговор са оптуженим јер је по ставу жалбе и тај дио (исказ оптуженог) требао бити обухваћен социјалном анамнезом. Приговора се да није рађен увиђај у предметном стану у ком се десио предметни догађај нити о том постоји било какав записник нити службена документација. За жалбу је споран исказ С. Ј, комшинице која по ставу жалбе није потврдила наводе оштећене која је након критичног догађаја имала први контакт са оштећеном. У том контексту жалба браниоца елиминише да се догађај десио на начин како је описан у изреци побијане пресуде уз тврдњу да свједоци Г. Ј. сестра, Р. Г. мајка и Д. Г. брат оштећени немају никаква непосредна сазнања о догађају и све о чему су свједочили су добили информације од оштећене. Жалба приговора и исказу вјештака који је дао на главном претресу доводећи у вези исказ вјештака о повредама код оштећене са могућим настанком тих повреда у фабрици обуће гдје оштећена и запослена. Надаље, жалба браниоца истрајава на тврдњи да побијана пресуда није извршила савјесно оцијену изведених доказа појединачно и у међусобној вези са осталим доказима, па је погрешна и примјена Кривичног законика и повријеђен је Кривични закон на штету оптуженог када је побијаном пресудом оглашен кривим.

Супротно наводима жалбе првостепени суд у поступку доношења и израде побијане пресуде није починио битне повреде одредаба Кривичног поступка из члана 311. став 2. у вези са чланом 304. став 7. ЗКП РС. Супротно истакнутим приговорима образложења побијане пресуде је одређено и потпуно образложило које чињенице и из којих разлога узима као доказане или недоказане дајући оцијену вјеродостојности противрјечни доказа. Наведени су разлози којим разлозима се руководио првостепени суд при утврђивању да ли постоји кривично дјело и кривична одговорност оптуженог. Сви provedени докази по приједлогу странака су у побијаној пресуди у битном дијелу изложени, а затим уз примјену одредбе члана 295. став 2. ЗКП РС оцијењени појединачно и у међусобној вези. Неоснован је приговор да је побијаном пресудом повријеђено право оптуженог на правично суђење и овај жалбени приговор се не може градити на тврдњи да је погрешан закључак првостепеног суда да је оптужени починио наведено кривично дјело, без навођења конкретних разлога да је право на правично суђење прекршено. Нема арбитрарности односно самовоље у образлагању доказне грађе и супротно изнесеним приговорима у побијаној пресуди су правилно оцијењени искази саслушаних свједока у сегменту исказа у погледу сазнања које су имали саслушани свједоци о критичном догађају. Такође, субјективни искази (искази свједока) су правилно доведени у вези са објективним доказима, медицинском документацијом за оштећену, налазом и мишљењем као и исказом саслушаног вјештака за судску медицину у погледу повреда које је оштећена критичном приликом задобила и изведен је правилан закључак да је оптужени предузео све радње поближе описане у изреци побијане пресуде и да жалба браниоца такве закључке није довела у сумњу. Коначно, закључак првостепеног суда и оцијена provedених доказа је у цијелости извршена у складу са одредбом члана 295. став 2. и 304. став 7. ЗКП РС. Са закључцима и образложењем је сагласно и вијеће овог суда, па се на те закључке упућује и бранилац оптуженог. Нема упориште у provedеним доказима тврдња жалбе браниоца да је оштећена могла задобити повреде на радном мјесту у фабрици обуће како се то покушава жалбом приказати и оспорити налаз вјештака за судску медицину, као ни тврдња да се у конкретном примјеру ради о злоупотреби и пријави учињеној од стране оштећене која је изреволтирана чињеницом развода брака услијед патолошке љубоморе и жеље за осветом пријавила оптуженог са циљем прогањања. На потпуно и правилно

утврђено чињенично стање супротно наводима жалбе браниоца правилно је примијењен Кривични законик и радње оптуженог правилно цијењене као кривично дјело из члана 190. став 1. КЗ РС.

Испитујући одлуке о казни поводом жалбе браниоца, а по службеној дужности (проширено дејство жалбе) вијеће овог суда налази да је првостепени суд правилно утврдио све околности под којима је оптужени починио кривично дјело. Утврђеним околностима дат је адекватан значај па ће се изреченом новчаном казном и њеним извршењем остварити циљеви специјалне и генералне превенције.

Пуномоћник оштећене поднеском је обавијестио овај суд да повлачи жалбу као и приједлог да се обавијести о сједници другостепеног вијећа.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци 327. у вези са чланом 326. ЗКП РС.

Записничар
Борјана Марјанац

Предсједник вијећа
Сњежана Кудрић